

El colibrí i la flor

Conte de tradició inca

Fa molt, molt temps, en un bosc al peu de les muntanyes dels Andes, hi vivien animals de tota mena. Aquest bosc era un lloc màgic, ple de colors, sons i vida. Al centre del bosc hi creixia una flor molt especial. Era una flor daurada, amb pètals que semblaven estar fets de llum del sol. Quan el vent bufava suaument, el seu aroma s'escampava per tot arreu, captivant qualsevol animal que passés a prop. Però, malgrat la seva bellesa, la flor daurada se sentia sola. No confiava en ningú perquè temia que, si donava massa del seu nèctar, es quedaria sense força i es marciria.

Un matí, quan el sol començava a escalfar les fulles del bosc, un petit colibrí volava de flor en flor buscant nèctar. Era ràpid i juganer, i el seu plomatge lluïa colors verds i blaus que brillaven com pedres precioses. Quan va veure la flor daurada, va quedar bocabadat.

—Mai he vist una flor tan bonica! —va pensar—. Segur que el teu nèctar és tan dolç com la teva aroma.

El colibrí va volar ràpidament cap a ella i va intentar beure del seu nèctar, però en aquell moment, la flor va tancar els seus pètals amb

força.

—Què fas? —va exclamar el colibrí, sorprès—. Per què em tanques el camí?

—Ho sento, petit colibrí —va dir la flor amb una veu suau però trista—. No puc donar-te el meu nèctar. Si dono massa, em debilitaré i moriré.

El colibrí es va quedar mirant la flor amb ulls grans i comprensius.
—No vull fer-te mal —va dir—. Però, si m'ho permets, puc ajudar-te. No només vull beure el teu nèctar, també vull cuidar-te perquè no et passi res.

La flor, que estava acostumada a la desconfiança, es va sorprendre per les paraules del colibrí.
—Ajudar-me? Com podries fer-ho tu, que ets tan petit?

—Els meus colors espanten els insectes que et poden fer mal, i les meves ales poden portar el teu pol·len a altres flors per fer que el bosc sigui encara més bonic —va respondre el colibrí amb seguretat.

La flor va pensar durant uns moments i, amb timidesa, va obrir els seus pètals daurats. El colibrí es va acostar amb molta cura i va beure una petita gota del seu nèctar. Quan ho va fer, va somriure i va dir:
—És el nèctar més dolç que he tastat mai! Gràcies, flor. Prometo protegir-te i tornar cada dia.

Des d'aquell dia, el colibrí visitava la flor cada matí. Espantava insectes, mantenia nets els seus pètals i portava el pol·len a altres flors del bosc. A poc a poc, noves flors daurades van començar a créixer per tot arreu, fent que el bosc es convertís en un lloc encara més màgic i viu.

Amb el temps, la flor va adonar-se d'un gran descobriment: com més nèctar donava, més forta es feia. La seva tija es va tornar més robusta, els seus pètals més brillants i el seu aroma encara més dolç. Un dia, va dir al colibrí:
—He après que compartir no em debilita, sinó que em fa més forta. Gràcies per ensenyar-me aquesta lliçó.

El colibrí, amb un somriure, va contestar:
—I jo he après que cuidar el que estimem ens fa més feliços. Sempre seré aquí per ajudar-te.

El bosc es va convertir en un lloc ple de vida i colors gràcies a l'amistat entre el colibrí i la flor daurada. Els altres animals i plantes es van adonar de la importància de cuidar-se mútuament i de compartir els seus recursos.

Preguntes per dialogar amb els infants:

Per què creus que el colibrí es va sentir atret per la flor? Què tenia d'especial que la feia diferent de les altres?

Com creus que la flor es va sentir quan el colibrí es va acostar? T'ha passat alguna vegada que algú et fes sentir especial?

Què penses sobre la relació entre el colibrí i la flor? Com creus que es van ajudar mútuament?

Què podem aprendre d'aquest conte sobre l'amistat i la importància de cuidar els altres, fins i tot quan són diferents de nosaltres?

Com creus que la natura ens ensenya a valorar les coses petites, com el vol d'un colibrí o la bellesa d'una flor?